

Sygnatura akt XVIII C 830/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 11 stycznia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XVIII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Jan Sterczała

Protokolant: Protokolant sądowy Anna Malak

po rozpoznaniu w dniu 15 grudnia 2015 r. w Poznaniu

sprawy z powództwa E. O.

przeciwko (...) Bank (...) Spółka Akcyjna w W.

o ochronę dóbr osobistych

1. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 6 000 zł (słownie: sześć tysięcy złotych),
2. oddala żądanie nakazania zamieszczenia przeprosin,
3. znosi między stronami koszty zastępstwa procesowego,
4. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 800 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych,
5. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwoty:
 - a) 20 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych,
 - b) 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

poniesionych przez powódkę kosztów postępowania pojednawczego prowadzonego przez Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie w sprawie sygn. (...).

/-/ SSO Jan Sterczała

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 23 grudnia 2014r., powódka E. O. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 20.000zł tytułem zadośćuczynienia za szkodę niemajątkową wynikłą z naruszenia dóbr osobistych poprzez bezpodstawne umieszczenie jej danych w Biurze Informacji Kredytowej S.A. oraz nieusunięcie ich przez okres 3 lat, nakazanie pozwanemu przeproszenia powódki- opublikowania stosownego oświadczenia na stronie internetowej Banku oraz zasądzenie na jej rzecz zwrotu kosztów postępowania oraz kosztów zawiadania do próby ugodowej.

W uzasadnieniu powódka podała, że w dniu 22 lutego 2008r. zawarła z pozwanym umowę kredytu, który następnie w całości spłaciła. W roku 2010, powódka starała się o kredyt w innym banku, jednakże odmówiono jego udzielenia z uwagi na to, że powódka figurowała w rejestrze Biura (...). W tej sytuacji, powódka zwróciła się do pozwanego, który obiecał natychmiastowe usunięcie danych z rejestru. Ponownie w roku 2012 powódka starała się o udzielenie kredytu i po raz kolejny odmówiono jej powołując się na dane z rejestru BIK. Pozwany, do którego zwróciła się powódka, poinformował ją pismem z dnia 10 lutego 2012r., iż z przyczyn leżących po stronie Banku w dalszym

ciągu dane powódki widnieją w rejestrze. Dane zostały usunięte pod koniec lutego 2012r. Powódka podała, że z powodu błędnego wpisu, zarówno jako osoba fizyczna, jak i przedsiębiorca, utraciła zaufanie w oczach potencjalnych klientów, kontrahentów oraz społeczeństwa. Ponadto, brak możliwości uzyskania kredytu, był jedną z przyczyn zamknięcia działalności gospodarczej przez powódkę. Strona powodowa wskazała, że poprzez działanie pozwanego Banku, zostały w sposób rażąco naruszone jej dobra osobiste- nazwisko osoby fizycznej oraz dobre imię przedsiębiorcy. Jako podstawę prawną swych żądań, powódka wskazała art. **23, 24, 415 i 448** k.c. Powódka podała także, iż zaważała pozwanego do próby ugodowej przed Sądem Rejonowym dla Warszawy-Śródmieścia, jednakże do do ugody nie doszło z uwagi na brak ustosunkowania się wniosku oraz nieusprawiedliwioną nieobecność przedstawiciela Banku.

W odpowiedzi na pozew z dnia 13 kwietnia 2015r., pozwany (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. (poprzednio działający pod (...) Bank (...) S.A.), przed wdaniem się w spór co do istoty sprawy wniósł o sprawdzenie wartości przedmiotu sporu, nadto wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie zwrotu kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, że w jego ocenie powódka domaga się zarówno odszkodowania, jak i zadośćuczynienia w kwotach po 20.000zł, łącznie 40.000zł, dlatego też wniósł o sprawdzenie wartości przedmiotu sporu. W toku dalszych wywodów, pozwany zaprzeczył jakoby jego działania naruszyły dobra osobiste powódki, jak również jakoby powódka poniosła w ich wyniku jakąkolwiek szkodę czy też doznała uszczerbku majątkowego, do którego naprawienia zobligowany byłby pozwany. Pozwany wskazał, że kwestionuje żądanie zadośćuczynienia zarówno co do zasady jak i wysokości, która w jego ocenie jest zawyżona. Ponadto wskazał, że informację w BIK sprostowano w tym samym dniu, w którym powódka zawiadomiła Bank o jej istnieniu, informacja w BIK nie wpłynęła na możliwość uzyskania kredytu przez powódkę, ponadto z uwagi na niewielki katalog podmiotów mających dostęp do BIK, nie doszło do naruszenia dóbr osobistych powódki, takich jak godność, cześć i dobre imię. Pozwany wskazał ponadto, że skoro powódka podała, że do naruszenia jej dóbr osobistych miało dojść w dniu 11 marca 2009r., to jej roszczenie uległo przedawnieniu najpóźniej w dniu 11 marca 2012r.

Sąd ustalił, co następuje:

(...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. jest przedsiębiorcą prowadzącym działalność w zakresie m.in. udzielania kredytów, udzielania gwarancji bankowych, emitowania bankowych papierów wartościowych, udzielania pożyczek pieniężnych, operacji czekowych i wekslowych.

Powódka E. O. zawarła z pozwanym (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. (wówczas (...) Bank (...) S.A.; dalej jako: Bank) umowę kredytu nr (...) na kwotę 10.000 €. Powyższa umowa datowana była na dzień 22 lutego 2008r., jednakże do jej faktycznego zawarcia poprzez złożenie podpisów przez przedstawicieli Banku, doszło w dniu 05 marca 2008r. Termin spłaty kredytu przypadął na dzień 23 lutego 2009r., jednakże powódka spłaciła całe swe zobowiązanie wraz zaległością i odsetkami karnymi w dniu 11 marca 2009r., na dowód czego wydane zostało powódce w tym dniu odpowiednie zaświadczenie. Zaksięgowanie wpłaty powódki w wewnętrznym systemie informatycznym, powinno było skutkować wygenerowaniem przez system bankowy raportu do Biura Informacji Kredytowej S.A. (dalej jako: BIK). Z uwagi jednak na awarię techniczną, system bankowy nie skomunikował się z BIK

Dowód: okoliczności bezsporne, odpis KRS pozwanego (k. 78-96), historia spłat kredytu (k. 131-133)

W dniu 11 marca 2009r., pozwany wydał zaświadczenie, z którego treści wynika, że powódka dokonała spłaty całej kwoty kredytu udzielonego na podstawie umowy nr (...) z dnia 22 stycznia 2008r.

Dowód: pismo pozwanego z 11.03.2009r. (k. 8)

W roku 2010, powódka starała się o kredyt w Raiffeisen Bank, w grudniu 2011r., złożyła wniosek o udzielenie jej kredytu hipotecznego w kwocie 90.000zł w banku (...), w styczniu 2012r. złożyła wniosek o udzielenie jej kredytu w (...) w kwocie 10.000zł. We wszystkich tych sytuacjach, powódce odmówiono udzielenia kredytu.

Z uwagi na niejasne przyczyny odmowy przyznania kredytu hipotecznego i to mimo uzyskania zdolności kredytowej, powódka postanowiła zasięgnąć porady swego przyjaciela K. S. (1), który zawodowo zajmuje się pośrednictwem kredytowym. K. S. polecił powódce przyjazd do jego miejsca zamieszkania, tj. Łodzi, gdzie powódka złożyła wniosek o udzielenie kredytu w banku (...). Bank ten odmówił powódce udzielenia kredytu, dzięki czemu, dowiedziała się ona o istnieniu wpisu dotyczącego niespłaconej pożyczki w (...) Bank (...) S.A. Wcześniej banki odmawiały podania przyczyny odrzucenia wniosku kredytowego.

Powódka starała się o kredyt hipoteczny w banku (...), na zakup mieszkania w okazyjnej cenie. W tamtym czasie, jej działalność gospodarcza nie przynosiła znaczących zysków, jednakże dochody pozwalały na pokrywanie bieżących zobowiązań i dawały zdolność kredytową. Powódka zamierzała nabyć mieszkanie, wynajmując je i z zysku pokrywać comiesięczną ratę oraz część środków przeznaczać na bieżące wydatki.

Z uwagi na niemożność pozyskania dodatkowych środków finansowych z kredytów, powódka zdecydowała się na skorzystanie z licznych kart kredytowych, których oprocentowanie było wyższe niż w przypadku kredytów gotówkowych.

Sytuacja związana z błędnym wpisem w BIK wywołała u powódki uczucie głębokiego smutku, żalu i rozczarowania. Powódka była w tamtym czasie nerwowa, stres potęgowały u niej także starania związane z jego usunięciem.

Dowód: okoliczności bezsporne, wyciągi bankowe (k. 20-39), zeznania świadka R. K. (e-protokół k. 236), zeznania świadka K. S. (1) (e-protokół k.236)

Z uwagi na zgłoszenie powódki, w dniu 10 lutego 2012r., pozwany Bank zwrócił się do BIK o wygenerowanie raportu monitorującego. Raport ten potwierdził, że umowa kredytu zawarta między stronami w dalszym ciągu widnieje w rejestrach BIK jako umowa aktywna. Jeszcze w tym samym dniu, Bank wystosował do BIK wniosek o skorygowanie danych dotyczących powódki, który to wniosek został niemalże niezwłocznie zaakceptowany.

Pismem z dnia 10 lutego 2012r., pozwany (...) Bank (...) S.A. poinformował powódkę, że z przyczyn leżących po stronie Banku, błędnie prezentowana jest informacja o braku spłaty pożyczki nr umowy (...), zaś Bank dokona odpowiedniej korekty danych tak, by prezentowana była informacja o spłacie pożyczki w dniu 11 marca 2009r. Nadto, Bank pisemnie przeprosił powódkę za zaistniałe niedogodności.

Jeszcze w dniu 10 lutego 2012r., doszło do skorygowania danych powódki w BIK.

Powódka nie miała już wówczas możliwości zakupu mieszkania w okazyjnej cenie.

Dowód: pismo z dnia 10.02.2012r. (k. 6 i 157), bankowy raport- zarządzanie klientem (k. 97-130), potwierdzenie wykonania korekty (k. 134), raport BIK (k. 158-223), zeznania świadka A. K. (k. 302-304)

W dniu 06 kwietnia 2010r., do Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie, wpłynął wniosek powódki o zawiązanie pozwanego do próby ugodowej w sprawie o zapłatę tytułem zadośćuczynienia za bezpodstawne umieszczenie powódki w BIK oraz nieusunięcie jej danych przez okres 3 lat, kwoty 20.000zł.

Na posiedzeniu w dniu 29 sierpnia 2012r., stawił się pełnomocnik powódki, zaś nie stawił się pozwany. Nie została złożona także odpowiedź na wniosek lub inne pismo strony pozwanej.

Dowód: akta (...) Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych dowodów z dokumentów, zeznań świadków i zeznań powoda. Podkreślić należy, że okoliczności faktyczne dotyczące co do zawarcia umowy kredytowej, jej spłaty oraz faktu figurowania zadłużenia z tego tytułu w BIK do 10 lutego 2012r., nie były niesporne między stronami.

Co do zasady, Sąd dał wiarę zeznaniom świadka R. K., przyjaciółki powódki, która dysponowała wiadomościami odnośnie niemożności uzyskania przez powódkę kredytu na zakup mieszkania. Świadek podała, że powódka chciała kupić mieszkanie na wynajem, jednakże nie uzyskała kredytu w kilku bankach. Powodem odmowy miało być to, że zadłużenie powódki w pozwanym banku w dalszym ciągu figurowało w rejestrze jako niespłacone. Świadek podała, że powódka zwróciła się do niej o pomoc finansową w pokryciu kosztów życia codziennego. Powódka planowała, że zyski z wynajmu mieszkania podreperują jej budżet, tym bardziej, że w tamtym okresie działalność gospodarcza powódki nie przynosiła znaczących dochodów. Niemożność uzyskania środków spowodowała u powódki zdenerwowanie i poczucie zawodu. Świadek dysponowała rozległą wiedzą odnośnie sytuacji życiowej powódki w tym i finansowej, mówiła także o przesłaniu jej przeprosin przez pozwanego Bank.

Podobnie, Sąd podzielił zeznania świadka K. S. (1), który był sąsiadem i kolegą powódki, zaś zawodowo jest doradcą finansowym. Świadek dysponował wiedzą szczegółową odnośnie próby pozyskania kredytu hipotecznego na zakup mieszkania w EuroBanku przez powódkę- wiedział, iż złożyła ona taki wniosek, uzyskała zdolność kredytową, jednakże ostatecznie nie dostała kredytu. Świadek podał, że powódka była wraz z nim w Banku (...), gdzie dowiedziała się, iż wg BIK zalega z kredytem w D. Bank i dopiero jego spłata umożliwi jej wzięcie kolejnego kredytu. Świadek podał, że powódka po dowiedzeniu się o wpisie w BIK była bardzo nerwowa i nie mogła się uspokoić. Oboje świadkowie podali, że procedura związana ze sprostowaniem danych w BIKu w ich odczuciu trwała długo, jak również, że mieszkanie miało być wynajmowane, a zyski z wynajmu miały pokryć ratę oraz generować zyski.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka A. K., pracownicy pozwanego Banku, która dysponowała szczegółową wiedzą dotyczącą technicznego sposobu umieszczania danych klientów w BIK, wiedziała również o niezgodności w zakresie danych powódki figurujących w tym rejestrze. Świadek przyznał, iż brak daty zamknięcia kredytu powódki, mógł mieć wpływ na ocenę jej zdolności kredytowej, tym bardziej, że widniała informacja z dnia 28.02.2009r., kiedy to powódka faktycznie zalegała ze spłatą. Zeznania świadka były jasne i precyzyjne, przez co Sąd nie miał wątpliwości co do prawdziwości podnoszonych przez świadka okoliczności.

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie brak było okoliczności spornych- strony były zgodne zarówno co do faktu zaciągnięcia kredytu przez powódkę w pozwanym Banku, sposobu jego spłaty, jak również figurowania powódki w rejestrze BIK oraz faktu jej wykreślenia po interwencji pozwanego. Bank przyznał, że dane dotyczące kredytu na 10.000 Euro, figurowały w rejestrze jedynie przez przypadek oraz że zostały one usunięte dopiero po zdecydowanej interwencji powódki. Strony różniły się w ocenie skutków, jakie wywołał owy błędny wpis w życiu powódki, w szczególności w ocenie jej zdolności kredytowej przez inne banki.

Powódka wywodziła, iż poniosła ogromne straty z tego powodu, w tym i moralne oraz że naruszone zostały jej dobra osobiste, zaś pozwany podkreślał, że dane z rejestru BIK dostępne są dla stosunkowo wąskiej grupy osób, stąd też niewiele osób mogło dowiedzieć się o stanie zadłużenia powódki, a co za tym idzie, skala ewentualnych naruszeń była nikła i nie tak dotkliwa.

Uprawnienie do dokonania przez pozwanego wpisów i przetwarzania danych osobowych powódki w Biurze Informacji Kredytowej S.A., wynika z zapisów art. 105 i art. 105a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (t. jedn. Dz. U. z 2012 r., poz. 1376 ze zm.; dalej jako Pr. bank.). Zgodnie z dyspozycją pierwszego z przywołanych przepisów banki mogą, wspólnie z bankowymi izbami gospodarczymi, utworzyć instytucje upoważnione do gromadzenia, przetwarzania i udostępniania: bankom - informacji stanowiących tajemnicę bankową w zakresie, w jakim informacje te są potrzebne w związku z wykonywaniem czynności bankowych oraz w związku ze stosowaniem metod statystycznych, o których mowa w art. 128 ust. 3 oraz w art. 128d ust. 1; innym instytucjom ustawowo upoważnionym do udzielania kredytów - informacji stanowiących tajemnicę bankową w zakresie, w jakim informacje te są niezbędne w związku z udzielaniem kredytów, pożyczek pieniężnych, gwarancji bankowych i poręczeń (art. 105 ust. 4). Natomiast według treści art. 105a ust. 1 Pr. bank. przetwarzanie przez banki, inne instytucje ustawowo upoważnione do udzielania kredytów oraz instytucje utworzone na podstawie art. 105 ust. 4, informacji stanowiących tajemnicę bankową w zakresie

dotyczącym osób fizycznych może być wykonywane, z zastrzeżeniem art. 104, art. 105 i art. 106-106c, w celu oceny zdolności kredytowej i analizy ryzyka kredytowego. Instytucje, o których mowa w ust. 1, mogą, z zastrzeżeniem ust. 3, przetwarzać informacje stanowiące tajemnicę bankową w zakresie dotyczącym osób fizycznych po wygaśnięciu zobowiązania wynikającego z umowy zawartej z bankiem lub inną instytucją ustawowo upoważnioną do udzielania kredytów, pod warunkiem uzyskania pisemnej zgody osoby, której informacje te dotyczą. Zgoda ta może być w każdym czasie odwołana (art. 105a ust. 2). Jednakże instytucje, o których mowa w ust. 1, mogą przetwarzać informacje stanowiące tajemnicę bankową dotyczące osób fizycznych po wygaśnięciu zobowiązania wynikającego z umowy zawartej z bankiem lub inną instytucją ustawowo upoważnioną do udzielania kredytów, bez zgody osoby, której informacje dotyczą, gdy osoba ta nie wykonała zobowiązania lub dopuściła się zwłoki powyżej 60 dni w spełnieniu świadczenia wynikającego z umowy zawartej z bankiem lub inną instytucją ustawowo upoważnioną do udzielania kredytów, a po zaistnieniu tych okoliczności upłynęło co najmniej 30 dni od poinformowania tej osoby przez bank lub inną instytucję ustawowo upoważnioną do udzielania kredytów o zamiarze przetwarzania dotyczących jej informacji stanowiących tajemnicę bankową, bez jej zgody (art. 105a ust. 3).

Jak wskazane zostało powyżej, banki mogą, wspólnie z bankowymi izbami gospodarczymi, tworzyć instytucje upoważnione do gromadzenia, przetwarzania i udostępniania m.in. bankom informacji stanowiących tajemnicę bankową w zakresie, w jakim informacje te są potrzebne w związku z wykonywaniem czynności bankowych (np. udzielaniem kredytów, pożyczek). Nie ulega jednak wątpliwości, że informacje zamieszczane w takich zbiorach danych winny być zgodne z rzeczywistością. Oznacza to, że w sprawie o ochronę dóbr osobistych, to na banku spoczywa ciężar udowodnienia prawdziwości informacji umieszczonych w zbiorze danych, bowiem tylko wówczas naruszenie dóbr osobistych powoda nie będzie bezprawne. W niniejszej sprawie, niespornym był fakt figurowania zadłużenia powódki w rejestrze BIK i to na długo po dokonaniu przez nią spłaty tego kredytu w marcu 2009r. oraz jego usunięcie dopiero w lutym 2012r. Stąd też, działania pozwanego zostały uznane przez Sąd za bezprawne.

Zgodnie z treścią art. 23 k.c. dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. Na podstawie zaś art. 24 § 1 k.c. ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny. Z kolei zgodnie z art. 448 k.c. w razie naruszenia dobra osobistego, sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

W orzecznictwie sądowym i doktrynie zostały wypracowane kryteria ustalania zadośćuczynienia pieniężnego za naruszenie dóbr osobistych (art. 23 k.c. i art. 24 k.c. w zw. z art. 448 k.c.). Sąd orzekając w przedmiocie takiego żądania musi wziąć pod uwagę kompensacyjny charakter zadośćuczynienia i rodzaj naruszonego dobra - ciężar gatunkowy poszczególnych dóbr osobistych nie jest bowiem jednakowy i nie wszystkie dobra osobiste zasługują na jednakowy poziom ochrony za pomocą środków o charakterze majątkowym. Ponadto, sąd musi zbadać nasilenie złej woli sprawcy oraz celowość zastosowania tego środka. Przekłada się to zarówno na możliwość zasądzenia zadośćuczynienia w konkretnej sprawie, jak i na jego wysokość.

W art. 448 k.c. mowa jest o zadośćuczynieniu pieniężnym za doznaną krzywdę, a więc za szkodę niemajątkową wywołaną naruszeniem dobra osobistego. Przyznane zadośćuczynienie ma kompensować tak rozumianą krzywdę.

W realiach niniejszej sprawy nie zasługuje na uwzględnienie w szczególności argument strony pozwanej, iż żądanie powódki jest nieuzasadnione z uwagi na to, że jej dane widniały w BIK z powodu technicznej awarii, nie zaś wskutek zawinionego działania pozwanego. Sąd nie podzielił także wskazania pozwanego, że skoro do bazy BIK dostęp mają jedynie ściśle określone podmioty, jak np. banki czy instytucje kredytowe, to nie doszło do naruszenia czci lub

dóbr osobistych powódki. Także argument dotyczący krótkotrwałości owego naruszenia (w okresie od 11.03.2009r. do 10.02.2012r.), nie stanowi w ocenie Sądu powodu do niezasadzenia zadośćuczynienia. Podkreślić należy, iż pozwany Bank jest profesjonalistą- od lat działa na terenie całej Polski, udzielając kredytów osobom fizycznym i przedsiębiorcom, stąd też wymagana jest od niego szczególna dbałość, w tym i w zakresie administrowania danymi klientów, do których należą także te zawarte w BIK.

Powódka E. O. wskazywała na negatywne konsekwencje związane z postępowaniem pozwanego, na naruszenie jej dobrego imienia, w tym także jako osoby prowadzącej działalność gospodarczą i uniemożliwienie uzyskania kredytów, w tym i kredytu hipotecznego niezbędnego dla dokonania korzystnego zakupu mieszkania na wynajem. Niezasadne umieszczenie danych osobowych powódki w zbiorze danych jako osoby posiadającej niespłacone długi z tytułu zawartej umowy kredytu i tym samym- w sposób pośredni- uznanie jej za osobę nierzetelną, musiało stanowić źródło dyskomfortu psychicznego strony powodowej i przełożyło się na rzeczywiste problemy z uzyskaniem pożyczki. W ocenie Sądu Okręgowego kwota 6.000zł stanowi wystarczającą rekompensatę ze naruszenie dóbr osobistych, adekwatną do wielkości krzywdy powódki wynikającej ze sposobu i zakresu naruszeń, których dopuścił się pozwany Bank. Przyznana kwota ma też wymierną wartość majątkową, zwłaszcza w kontekście podnoszonych przez powódkę okresowo występujących problemów finansowych.

Powódka w toku niniejszego postępowania, żądała także by pozwany zamieścił pisemne przeprosiny o wskazanej przez nią treści w gazecie (...), na swojej stronie internetowej oraz przesłał je do Banku.

Sąd podzielił wskazania pozwanego, że żądanie przez powódkę zamieszczenia przeprosin na stronie internetowej pozwanego jest zbyt daleko idące. Podobnie ocenić należało żądanie opublikowania ich w gazecie oraz przesłania do dwóch innych banków. W szczególności, Sąd miał na względzie, że bezpośrednio po usunięciu błędnego wpisu w BIK, Bank dobrowolnie przesłał do powódki informację pisemną w tym zakresie, zawierając w niej przeprosiny. Z tego względu za nieadekwatne w realiach niniejszej sprawy uznać należało żądanie dokonania przez pozwanego kolejnych przeprosin za ten sam błąd. Również skala publikacji owych przeprosin jest nieadekwatna do zakresu naruszeń, których dopuścił się pozwany. Faktem jest bowiem, że wiedzę o sytuacji powódki miała ona, jej bliscy oraz pracownicy banków, do których zwracała się z wnioskami kredytowymi, tak więc nie wiedziały o nich osoby postronne, które obecnie zostałyby w nią wtajemniczone, co znacząco rozszerzyłoby krąg osób zorientowanych w problemach powódki, co mogłoby prowadzić w praktyce do dalszych naruszeń jej dóbr osobistych.

Wobec powyższego, to żądanie powódki zostało przez sąd oddalone. (pkt 2 wyroku)

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. obciążając nimi strony stosunkowo. Z tego względu, Sąd zniósł wzajemnie między stronami koszty zastępstwa procesowego przez profesjonalnych pełnomocników, z których korzystała zarówno powódka i pozwany (pkt 3 wyroku) oraz nałożył na stronę pozwaną obowiązek zwrotu powódce połowy opłaty od pozwu, która w niniejszej sprawie wynosiła 1.600zł (pkt 4 orzeczenia).

Prócz tego, Sąd nałożył na pozwanego obowiązek zwrotu powódce połowy kosztów związanych z zawezwaniem do próby ugodowej (pkt 5), tj. kwoty 20zł jako 1/2 opłaty sądowej od wniosku oraz kwoty 60zł tytułem połowy poniesionych przez powódkę kosztów zastępstwa procesowego przez profesjonalnego pełnomocnika ustalonych na podstawie § 11 ust. 1 punkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

SSO Jan Sterczała